

Vozičkářka Hana Volfová vyráží v září do školy a vzkazuje: jednou se dostanu do práce pěšky

31.7.2013 11:43

Měla jet na kole do Rakouska, jenže při přípravách paní Haně Volfové z Valašského Meziříčí vyhržela ploténka a výrůstek zajel do míchy. Stačil jediný předklon při banální záležitosti, jako je stříhání nehtů, který jí změnil život od základů. Dnes je sympatická učitelka už víc než dva roky upoutaná na vozík. Přesto dělá neuvěřitelné pokroky. V ortézách už se jí postupně začíná zapojovat do pohybu pravá i levá noha. I když jí někteří lékaři příliš šancí na to, že se jednou postaví na vlastní nohy, nedávali, paní Volfová ví, že jednou se jí to podaří. Její pevná vůle i víra v lepší život jí pomáhá překonávat každodenní překážky.

Znám plno příběhů, ale tohle mě zaskočilo. Co se vlastně dělo potom, co vás odvezli do nemocnice?

Byl to šilený šok. Nikdy jsem neměla žádné zdravotní problémy ani úraz. Ve škole jsem nikdy nechyběla. Po operaci mě převezli do Hrabyně a tam už bylo jasné, že budu mít problém s nohama. Vůbec jsem nevěřila tomu, že by se mi jen díky tomu, že se předkloním, mohlo něco tak hrozného stát. Pak jsme začali se synem rekonstruovat byt. Snažila jsem se sehnat nějakou následnou péči a těch příležitostí ve Valašském Meziříčí moc nebylo. Dostala jsem se do Olomouce, kde je jedno z nejlepších rehabilitačních oddělení, které vede primář Krobot. Byla jsem tam tři měsíce a tam mě nastartovali, hodně mi pomohli. Dost jsem také cvičila doma, například krátké krůčky v ortézách nebo v bradlech, ale neměla jsem odbornou pomoc, takže řadu věcí jsem zřejmě cvičila špatně. Mrzí mě, že ve Valašském Meziříčí nebo v okolí není možné se rehabilitaci více věnovat. Teď mám ale určitou naději. V Olomouci mě vede fyzioterapeut, za kterým bych chtěla dál dojíždět. Zvládne Vojtovu metodu a ovládá čínskou medicínu a vede mě dobře. Za to jsem velmi vděčná.

Prošla jste řadou dalších zdravotnických zařízení, teď naštěstí máte oporu v Olomouci, jak to budete zvládat finančně?

Cesta stojí několik stovek a já tam potřebuji dojíždět dvakrát nebo třikrát týdně. Myslím si, že pojišťovna mi částky určitě neuhradí, takže budu muset shánět peníze, abych si mohla dovolit na rehabilitaci jezdit.

Kdo vám nejvíc pomohl v době, kdy jste to nejvíce potřebovala?

Těch lidí bylo moc. Kamarádi a kolegové za mnou jezdili do nemocnic a vozili mi mé děti, abych je viděla. Mám syna a dceru, jinak jsem rozvedená. Ozývali se mi moji bývalí žáci nebo jejich rodiče, kteří mě chtěli podpořit. Známí pro mě uspořádali sbírky a dostala jsem i dary od místních firem. Bez nich by vůbec nebylo možné, abych dokázala zaplatit stavební úpravy v bytě. Táhnu vše z jednoho platu a děti studují. Podpora a solidarita okolí pro mě moc znamenala. Bylo to něco neskutečného, nikdy jsem dřív takový pocit nezažila.

Jak se odrazil Váš současný handicap na vaší psychice?

Ze začátku jsem věřila, že budu za chvíli chodit. Primář, který mě operoval, mi dával vekou naději, ale v nemocnici v Brně už se začalo ukazovat, že se názory na mé zranění liší. Psychicky jsem začala padat dolů. Po jednom rozhovoru jsem neměla chuť dál žít. Byla jsem na tom tak špatně, že jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. Vliv na můj nepříznivý stav mělo i prostředí. Dívala jsem se ven jen

přes bílé nemocniční sklo a vůbec jsem neměla šanci spatřit nebe. Měla jsem velké štěstí, protože za mnou tehdy přijela kamarádka, která se mnou zůstala a pomohla mi dostat se z těch nejhorších pocitů. Chvilku se ale člověk cítí dobře a pak zase vás někdo srazí. Pokud mi někdo řekl, že se můj stav nezlepší, nejedla jsem a nespala.

V současnosti na jaké bariéry nejčastěji narážíte?

Měla jsem velký problém sehnat dobrého fyzioterapeuta nebo někoho, kdo se mi bude alespoň trochu věnovat. Teď už mám šanci u vynikajícího fyzioterapeuta z Olomouce, o kterém jsem už mluvila. Dřív jsem si musela shánět péči sama. Získávala jsem kontakty a hledala odbornou pomoc. I kdybych byla dál na vozíku, potřebuji stále cvičit. Kdybych neměla kamarády, tak vůbec nevím, jak bych dál žila. V Meziříčí jsem neměla šanci získat nějakou vhodnou péči. Jen paní doktorka Holubová a Kozielová, na ty dopustit nedám.

Další otázkou je, jak se dostat z bytu. Bohužel, bez cizí pomoci zatím nemám šanci. Dole u východu jsou těžké dveře a venku kopečky v cestě. Nedostanu se ani do obchodu.

Jakou máte vizi do budoucna?

Mám dohodnuto, že od září budu mít možnost dvakrát týdně učit logopedii na Základní škole Žerotínova. Zároveň mi slíbili, že mi budou dál držet pracovní místo. Moc ráda bych se vrátila zpátky do školy. Na děti se moc těším, navíc tam byl výborný kolektiv.

Pomohla vám nějak víra nebo nejste věřící člověk?

Nejsem, ale vůbec se nebráním kontaktu s křesťansky založenými lidmi. Teď jsem zažila skvělé setkání s kamarádkou v Olomouci. Chce si vzít za manžela kostelníka a jsem už pozvaná na svatbu. Prý už mi to zařídila nahoře. Pokud mi někdo cokoli hezkého řekne, jsem za to vděčná. Když jde můj syn kolem mě a pohladí mě, to jsou pro mě okamžiky, kterých si velmi vážím.

Pojďme ještě připomenout, kde jste dřív pracovala?

Od malička jsem ráda vychovávala malé děti, myslím, že jsem to zdělila po tatkově, který měl k dětem vždycky vztah. Od základky jsem chtěla být učitelkou mateřské školy. Dostala jsem se na pedagogickou školu v Přerově, kde jsem vystudovala čtyřletý obor. Když jsem se pak ucházela o místo, neměli pro mě v okolí Hutiska, kde jsem bydlela, uplatnění, nakonec se mi podařilo dostat práci ve Valašském Meziříčí. Tady jsem se usadila a našla jsem zaměstnání v tehdejší zvláštní škole. V té době jsem začala studovat dálkově speciální pedagogiku v Olomouci a na konci třetího ročníku jsem poznala svého bývalého manžela, pak jsem otěhotněla a státnice jsem dělala, když už Tereze byl jeden rok. Po mateřské jsem nastoupila do alternativní školy v Hrachovci, která byla po roce zrušená. Teprve potom jsem začala vyučovat na Základní škole Žerotínova. Od začátku se mi tam velmi líbilo, protože jsem měla dost prostoru pro svou realizaci, věnovala jsem se logopedii i dětem s různými poruchami učení nebo vedla grafomotorické kurzy pro předškoláky.

Jakým koníčkům jste se věnovala?

Měla jsem ráda sport. Dělala jsem instruktorku lyžování a s menšími dětmi jsme jezdili na Troják. Když jsem se vrátila ze školy, vzala jsem in-liny a nebo se věnovala jízdě na běžkách. Mé děti mi vždycky říkávaly, že jsem hyperaktivní matka.

Co vám nemoc dala a vzala?

Potkala jsem spoustu zajímavých lidí. Ověřila jsem si taky, že rčení: v nouzi poznáš přítele, je skutečně pravdivé. Viděla jsem kolik lidí mi chtělo pomoci, ať už finančně nebo dobrým slovem. Setkala jsem se s neskutečnou podporou. Nemoc mi ale vzala to, co mám nejraději, vzala mi pohyb. Nemíním se ale vzdát.

Dana Mičolová

Odkaz na video:

<http://www.novinky.cz/zena/styl/262093-z-niceho-nic-hana-prestala-chodit-internet-ji-chce-pomoci.html>

Zdroj: Helpnet